

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 15-02-15261 זילברג נ' לאומי קארד בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כבוד הרשמת בכירה אושרית הובר היימן

תובע עמית זילברג

נגד

נתבעת לאומי קארד בע"מ

פסק דין

1
2 בפני תביעה על סך של 33,800 ש"ח שעילתה פיצויים לדוגמה בגין 29 דברי פרסומת לפי הוראות
3 סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן – "חוק התקשורת").

4
5 התובע הוא עורך דין, המשמש כיו"ר העמותה למלחמה בספאם.

6
7 הנתבעת היא תאגיד העוסק, בין היתר, בהנפקת כרטיסי אשראי.

8
9 **טענות הצדדים:**

10 בכתב התביעה טען התובע כי נשלחו אל תיבת המייל שלו 29 דברי פרסומת ע"י הנתבעת, למרות
11 שמעולם לא ניתנה הסכמתו לקבל דיוור פרסומי ממנה.

12 ביום 07.12.14 וביום 08.12.14, שלח התובע הודעת מייל בחוזר לכתובת ממנה התקבל הדיוור וביקש
13 להסירו מרשימת התפוצה. חרף עשותו כאמור, המשיך התובע לקבל הודעות פרסומת מן הנתבעת.

14 ביום 18.01.15, שלח התובע מכתב בדואר רשום אל הנתבעת ובו פנייה להסירו מרשימת התפוצה.
15 עפ"י אישור מסירה שהוצג ע"י התובע, קיבלה הנתבעת את מכתבו ביום 20.01.15.

16 למרות זאת, עד ליום 02.02.15, הוסיפה הנתבעת לשלוח לתובע חמש הודעות נוספות.

17 התובע ציין, כי באותו המועד יצרה עימו קשר נציגת החברה וביקשה את פרטיו על מנת להסירו,
18 אולם הלה סירב למסור לה פרטים אלו ודרש התייחסות למכתבו.

19 החל מיום 02.02.15, לא נשלחו עוד דברי פרסומת ע"י הנתבעת לתובע.

20
21 הנתבעת טוענת כי התובע מסר הסכמתו בכתב לקבלת דיוור פרסומי מן הנתבעת, בעת שחתם על
22 הסכם להפקת כרטיס אשראי אשר העתקו צורף לכתב התביעה. מאז נשלחו אליו הודעות לבקשתו,
23 עד שנתקבלה פנייתו בדואר רשום. הנתבעת טענה, כי אמנם דבר הדואר התקבל אצלה ביום

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 15-02-15261 זילברג נ' לאומי קארד בע"מ

תיק חיצוני:

1 20.01.15, אולם עד שהגיע לטיפול הגורם הרלוונטי בחברה חלף עוד פרק זמן סביר, בן מספר ימים
2 בודדים, שאז פסק משלוח ההודעות.
3 הנתבעת טענה, כי שני המיילים שנשלחו ע"י התובע ביום 07.12.14 וביום 08.12.14 לא התקבלו
4 אצלה, היות ומדובר בתיבת דואר שאינה פעילה לקבלת דברי דואר. כן, הוסיפה כי במועד המאוחר
5 למועדים הרלוונטיים לתביעה, הוספה בדיוור הפרסומי שמופץ על ידה הערה, כי אין להשיב מייל
6 בחוזר לכתובת ממנה נשלחים דברי הפרסומת. עוד טענה, כי בגוף ההודעות שנשלחו ישנה אפשרות
7 הסרה פשוטה, אשר התובע בחר שלא להשתמש בה, כן מצוינים פרטי החברה, ולא היה כל קושי
8 לתובע ליצור עמה קשר, לו אכן חש מוטرد, כטענתו.

9
10 בדיון שנערך בפני, טען התובע, כי אין לראות בחתימתו על גבי חוזה אחיד בן 21 עמודים כהסכמה
11 מפורשת למשלוח דואר, כפי שהגדיר חוק התקשורת. ועוד טען, כי גם אם ניתנה הסכמתו, הרי
12 שמרגע משלוח דרישות ההסרה, היה על הנתבעת לחדול משלוח אליו דיוור פרסומי.

דיון והכרעה:

13
14 ראשית, לשאלת קיומה של הסכמה לקבלת דיוור פרסומי-
15 לדידי, בנסיבות העניין, ניתן לקבוע כי ניתנה הסכמתו של התובע למשלוח דברי פרסומת ע"י
16 הנתבעת. ואלו נימוקיי:

17
18 התובע חתם על הסכם הנפקת כרטיס חיוב. בשולי ההסכם, בתוך מסגרת, בחתימה נפרדת, נתבקש
19 התובע ליתן אישורו לסעיפים 11.6 ו- 12 להסכם. סעיף 11.6 מתייחס לקבלת דיוור פרסומי
20 באמצעות הדואר, הדוא"ל ומסרונים.

21
22 אני דוחה את טענת התובע, כי אין לראות בכך הסכמה מפורשת.
23 ראשית, טענה זו עלתה לראשונה בדיון. כאמור, בכתב התביעה טען התובע כי מעולם לא נתן
24 הסכמתו לקבלת דברי פרסומת. כתב ההגנה ובו העתק ההסכם הומצא לידי התובע זמן רב עובר
25 לדיון ולא הוגש כתב תשובה על ידו.

26
27 שנית, אם חפץ התובע לתקוף את החוזה, עליו לבחון את אפשרויותיו המשפטיות הפתוחות בפניו
28 בביה"ד לחוזים אחידים ו/או במסגרת תובענה ייצוגית. בימ"ש זה דן במקרה הקונקרטי שבפניו,
29 בבעלי הדין הספציפיים ועל פי נסיבותיו הקונקרטיות.

30
31 במקרה דנן, התובע הינו עו"ד במקצועו אשר עפ"י התרשמותי, ניכר כי הינו ער לזכויותיו עפ"י דין.
32 התובע אף מעיד על עצמו כמי שדרך כלל אינו נוהג לתן הסכמה לקבלת דיוור פרסומי ומכאן
33 מסקנתי, שבמקרה זה הסכמתו ניתנה מדעת.

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 15-02-15261 זילברג נ' לאומי קארד בע"מ

תיק חיצוני:

1 ככלל, חזקה על מי שחתם על מסמך כי קרא אותו והבינו. לדידי, חזקה זו חלה, מקל וחומר, במקרה
2 שבפני, בשים לב למיהותו של התובע.

3
4 בנסיבות האמורות, אני קובעת כי ניתנה הסכמתו של התובע לקבלת דיוור פרסומי.

5
6 היות וזו מסקנתי, עלי לבחון האם נתקיימו הנסיבות המהוות עילה לפסיקת פיצוי עפ"י החוק –
7 היינו, האם המשיכה הנתבעת לשלוח לתובע דברי פרסומת, חרף דרישתו של זה כי תחדל מכך.

8
9 במקרה דנן, שלח כאמור התובע שתי הודעות מייל בחוזר, לכתובת ממנה התקבל הדיוור, ביום
10 07.12.14 וביום 08.12.14, ואלו לא נענו. לאחר מכן, שלח לנתבעת מכתב בדואר רשום, שהתקבל
11 ביום 20.01.15, אך הדיוור המשיך להגיע עד ליום 02.02.15.

12
13 כפי שצוין לעיל, טענה הנתבעת כי הודעות המייל של התובע נשלחו אל כתובת שאינה פעילה לקבלת
14 מיילים.

15
16 עפ"י הוראות סעיף 30א(ד) לחוק התקשורת:

17
18 **"הסכים הנמען לקבל דברי פרסומת...רשאי הוא בכל עת, להודיע למפרסם על סירובו**
19 **לקבל דברי פרסומת, דרך כלל או מסוג מסוים, ולחזור בו מהסכמתו, ככל שניתנה (בסעיף**
20 **זה – הודעת סירוב)...הודעת סירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת, לפי**
21 **בחירת הנמען".**

22
23 סבורני, כי במקרה דנן, רשאי היה התובע לשלוח מייל בחוזר בדרישה להסרה מרשימת התפוצה,
24 שכן המדובר ב"דרך שבה שוגר דבר הפרסומת", כפי הוראות החוק דלעיל.

25
26 מהימנה עלי טענת הנתבעת, כי המדובר בתיבת מייל שאינה פעילה לקבלת דואר, וכי הערה לעניין זה
27 הוספה לדיוור בשלב מאוחר יותר. יחד עם זאת, היות והתובע פעל במסגרת הוראות החוק למסירת
28 הודעת סירוב, הרי שיש לזקוף עובדה זו לחובתה, במסגרת יתר השיקולים, כפי שיפורטו להלן. מנגד,
29 יש לשקול, כמובן, היעדר מודעותה של הנתבעת לעצם שליחת הודעות הסירוב.

30
31 נוכח מסקנותיי דלעיל, אני קובעת כי התובע זכאי, עפ"י הוראות חוק התקשורת, לפיצוי ללא הוכחת
32 נזק, למעט בגין ההודעה הראשונה מיום 07.12.14, שנשלחה אליו על בסיס הסכמתו בכתב.

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 15-02-15261 זילברג נ' לאומי קארד בע"מ

תיק חיצוני:

1 שני פסקי הדין המנחים בנושא פסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק בגין שיגור דבר פרסומת לפי סעיף
2 30א(1) לחוק התקשורת, ניתנו ע"י בית המשפט העליון –ב-רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רמון
3 בע"מ ו-רע"א 1954/14 חזני נ' הונגבי, ובהן נקבעו השיקולים שעל ביהמ"ש לבחון, ובהם תכליות
4 החוק לאכיפה והרתעה יעילה, נסיבות ביצוע ההפרה, תוכן הפרסום, מספר דברי הפרסומת שנשלחו
5 והתנהגות הנתבע.

6
7 כן, הפסיקה עושה אבחנה בין שני סוגי מקרים בהם משוגרים דברי פרסומת. האחד, עניינו בשולח
8 המשגר דברי פרסומת לנמענים שלא ניתנה מראש הסכמתם למשלוח הדואר ומבלי שהיה קשר עסקי
9 קודם בין הצדדים. המקרה השני עניינו בשולח המשגר דברי פרסומת לנמענים שנתנו הסכמה
10 לקבלם בעבר, לאחר מכן ביקשו להסירם מרשימת התפוצה, וחרף זאת המשיך הנתבע לשלוח
11 אליהם דיוור פרסומי.
12 עניינו, נופל בגדרו של המקרה השני.

13
14 אשר לנסיבות ההפרה – סבורני, כי אין מדובר בנסיבות חמורות.
15 דברי הפרסומת ששוגרו לתובע נשלחו כאמור, על בסיס הסכמתו מראש ובכתב לקבלן. התובע הכיר
16 את הנתבעת, פרטיה המלאים נמסרו בכל דיוור, ועל כן גם ידע שההודעות המתקבלות ממנה אינן
17 חושפות אותו לסיכונים כלשהם. בנושא זה, ראוי לציין כי היה באפשרותו להסיר את עצמו מרשימת
18 התפוצה באופן פשוט, באמצעות קישור ההסרה, אך בחר שלא לעשות כן. עוד, יש ליטול בחשבון את
19 העובדה שכאשר נוצר עם התובע קשר טלפוני ביום 02.02.15 ע"י נציג הנתבעת בכדי להשלים את
20 הליך ההסרה, בחר התובע שלא לשתף עמה פעולה ולא למסור את הפרטים הרלוונטיים. התנהלות זו
21 מעלה תמיהה, כאילו ביקש התובע לסכל את הסרתו מרשימת התפוצה – למרות ההטרדה שחווה,
22 לדבריו. על אף התנהלותו זו של התובע, עלה בידי הנתבעת להסירו ולאחר המועד האמור, לא נשלחו
23 עוד אל התובע דברי פרסומת.
24 צירוף הנסיבות המפורטות לעיל, מטה לדעתי את הכף, לפסוק פיצוי בשיעור נמוך.

25
26 עוד לדעתי, יש להבחין בין 23 ההודעות שנשלחו אל התובע, בין בקשה ההסרה הראשונה שלו במייל,
27 מיום 07.12.14 ועד ליום 20.01.15, לבין 5 ההודעות שנשלחו לאחר שנמסר מכתבו אל הנתבעת,
28 באמצעות דואר רשום.

29
30 כידוע, תכלית החוק היא להרתיע את הנתבעת.
31 לעניין 23 ההודעות שנשלחו לאחר משלוח הודעת הסירוב הראשונה, העידה נציגת הנתבעת כי אלו
32 בפועל לא התקבלו וכי במועד מאוחר יותר הוספה לתוכן הדיוור הפרסומי הערה, לפיה אין לשלוח
33 מייל חוזר לתיבה ממנו התקבל הדיוור.
34

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 15-02-15261 זילברג נ' לאומי קארד בע"מ

תיק חיצוני:

1 לדידי, כל עוד הנתבעת לא ידעה על הודעת הסירוב שנשלחה באמצעות המייל, אין לזקוף לחובתה
2 את המשך משלוח ההודעות כנסיבה מחמירה. השתת פיצוי גבוה בגין אותן הודעות שנשלחו לאחר
3 הודעת הסירוב במייל, לא יהא בה לדידי לממש את תכליתו ההרתעתית של החוק, שכן הרתעה זו
4 נדרשת רק במקרה של מודעות לסירוב והתעלמות מופגנת ממנו. על אחת כמה וכמה, שעה שהנתבעת
5 תיקנה את נוסח הדיוור, כך שלנמען יהיה ברור שלא ניתן להשיב מייל בחוזר. בנסיבות אלו, אף אין
6 צורך לתמרץ את הנתבעת לפעול לכך שתקלות מעין אלו לא תקרינה בעתיד.

7
8 מנגד, ביחס ל – 5 ההודעות שהתקבלו לאחר שנמסר מכתב הסירוב, בדואר רשום לנתבעת – מצאתי
9 כי יש לפסוק פיצוי גבוה יותר. עצם המסירה, מהווה אינדיקציה לידיעה. העובדה שעפ"י סדרי
10 העבודה של הנתבעת, נדרשו 11 ימים נוספים להסיר את התובע מרשימת התפוצה, אינה צריכה
11 להתגלגל לפתחו של התובע. יתכן שבמקרים כגון דא, על הנתבעת ליתן דחיפות ועדיפות יתרה
12 לטיפול בפניות, בתוך פרק זמן קצר יותר. מנגד, מצאתי לשקול את העובדה שמרגע שהגיעה דרישת
13 הסירוב לגורם הרלוונטי, אכן הפוסק הדיוור, וכן את סירובו של התובע לשתף פעולה עם מאמצי
14 הנתבעת להסירו, בשיחת הטלפון עם הנציגה, כפי שפורט לעיל.

15
16 על רקע מכלול הנימוקים המפורטים לעיל, ראיתי לפסוק לתובע פיצוי בסך של 300 ₪ לכל אחת מ -
17 23 ההודעות שנשלחו בין 08.12.14 ועד ליום 20.01.15, ובסך 600 ₪ עבור כל אחת מ – 5 ההודעות
18 שנשלחו לאחר 20.01.15.

סוף דבר:

21 אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע סך כולל של 9,900 ₪, בצירוף, הפרשי הצמדה וריבית מהיום
22 ועד מועד התשלום המלא בפועל.

23
24 כן, אני מחייבת את הנתבעת בהוצאות התובע בגין ניהול ההליך, בסך 600 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה
25 וריבית, מהיום ועד מועד התשלום המלא בפועל.

בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 15 ימים

29 ניתן היום, ד' אלול תשע"ה, 19 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.
30
31

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 15-02-15261 זילברג נ' לאומי קארד בע"מ

תיק חיצוני:

אושרית הובר היימן, רשמת בכירה

1
2
3
4